

בש"פ 1851/24 - דוד אנטיפוב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1851/24

לפני: כבוד השופטת ר' רונן

המבקש: דוד אנטיפוב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע מיום 4.3.2024 בע"ח 7236-03-24, שניתנה על ידי השופט י' פרסקי

בשם המבקש: עו"ד ליז זמור

החלטה

1. לפניי בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע מיום 4.3.2024 (כב' השופט י' פרסקי) בע"ח 7236-03-24. בית המשפט המחוזי דחה את עררו של המבקש על החלטת בית משפט השלום באילת, שניתנה באותו היום (כב' השופט ש' ברגר, סגן הנשיא), בת"פ 24259-11-23.

2. כנגד המבקש הוגש כתב אישום בגין עבירות החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית, והוא מצוי במעצר עד תום ההליכים. במסגרת הליך גישור, הודה המבקש בעובדות כתב האישום המתוקן בעניינו, והצדדים הגיעו להסדר ביחס לעונש. המבקש הופנה לתסקיר שירות המבחן לנוכח גילו הצעיר, ועניינו נקבע לטיעונים לעונש ליום 17.3.2024.

3. ביום 3.3.2024 הגיש המבקש בקשה לבית משפט השלום באילת הדין בעניינו להשתתף בהלוויית אחיו

עמוד 1

הבוגר, שנפטר במפתיע, אשר צפויה להתקיים ביום 5.3.2024. בהתייחסות שב"ס שהוגשה לבית המשפט נטען כי אין להיעתר לבקשה, וצוין כי קיים חומר מודיעיני שלילי בעניינו של המבקש, הנוגע להתנהלותו השלילית בין כותלי הכלא. המשיבה התנגדה לבקשה, וטענה כי אין מקום לחרוג מנהלי שב"ס בעניינו של המבקש, וכי קיים סיכון בהימצאות המבקש בבית שבו תערך השבעה. בית המשפט השלום באילת קיבל את עמדת המשיבה וגורמי שב"ס ודחה את הבקשה. בהחלטתו התייחס בית המשפט לכך שדרך המלך לבחינת בקשות ליציאה לחופשה היא במסלול המינהלי, על דרך הגשת בקשה לשב"ס ועתירת אסיר - להבדיל מבקשה לעיון חוזר בתנאי מעצרו בהליך הפלילי. עוד התייחס בית המשפט לקושי שבפיקוח על המבקש במהלך ההלוויה לנוכח ריבוי הנוכחים באירוע; לחומרת העבירות בהן הורשע המבקש; ולתסקיר שהוגש בעניינו. בית המשפט קבע כי ייקבע דיון המשך ליום 6.3.2024 לצורך בחינת יציאתו של המבקש למספר שעות לביקור בשבעה שתתקיים בבית המשפחה.

4. על החלטה זו הגיש המבקש ערר לבית המשפט המחוזי. בית המשפט המחוזי דחה ביום 4.3.2024 את ערר המבקש, ופסק כי לא מצא שנפלה שגגה בהחלטת בית משפט השלום. מכאן בקשת רשות הערר שלפניי.

5. המבקש טוען כי על אף שאין עסקינן בשאלה משפטית רוחבית, עניינו מעלה בקשה "שנעוצה כולה בשיקולים הומניטריים, חמלה וצדק". לטענתו, שגו הערכאות דלמטה בכך שדחו את בקשתו - מאחר שמדובר בבחור צעיר, שעצור לראשונה בחייו, הודה במעשיו ולקח עליהם אחריות בשלב מקדמי של ההליך. כן נטען כי אין מניעה להגשת הבקשה במסלול של בקשה לעיון חוזר בהליך המעצר. עוד לטענת המבקש, שגו הערכאות דלמטה בכך שנשענו על תסקיר שירות המבחן שהוגש בשאלת שחרורו של המבקש לחלופת מעצר - ולא נגע ליציאתו לחופשה עקב מות אחיו לפרק זמן קצר ומוגדר.

6. לאחר עיון בערר על נספחיו, הגעתי למסקנה כי דין הערר להידחות.

הלכה היא כי רשות ערר בענייני מעצר ניתנת במשורה, רק במקרים בהם מתעוררת שאלה משפטית החורגת מעניינים הפרטיים של הצדדים, כאשר מתקיימים שיקולי צדק מיוחדים או כשנפלה טעות חמורה בהחלטת בית המשפט (ראו, מיני רבים: בש"פ 7586/14 חטיבנ' מדינת ישראל (18.11.2014)). חרף הנסיבות המצערות, אינני סבורה כי הבקשה שלפניי עומדת באמת מידה זו.

כאמור, גם המבקש לא טען כי הבקשה מעלה שאלה משפטית רוחבית. המבקש התבסס בעיקר על שיקולי צדק, ואולם, בשים לב לאמת המידה הצרה שנקבעה להתערבות בית המשפט בבקשות רשות לערור ב-"גלגול שלישי", ומשעה ששתי ערכאות דנו בעניין לגופו ולא מצאו לנכון לשחרר את המבקש להלוויה - אינני סבורה, עם כל הצער שבדבר, כי יש להתיר זאת במסגרת בקשת הרשות לערור. יצוין כי בית משפט השלום הותיר פתח ליציאת המבקש לביקור בשבעה בבית המשפחה, באופן שעשוי להוות חלופה מידתית וראויה למבוקש.

7. משלאמצאתי מקום להתערבות בהכרעת בית המשפט קמא, הבקשה נדחת.

ניתנה היום, כ"ה באדר א' התשפ"ד (5.3.2024).

שופטת
